

Cartes

Ex-libris

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí .

A la sala d'exposicions de la Fundació Masó de Girona hi ha una bona exposició d'ex-libris. Es titula: «Art en el llibre: ex-libris del Modernisme i el Noucentisme». Provenen de diferents col·leccions, entre elles la de la mateixa Fundació, amb ex-libris fets per Rafael Masó. També s'hi fan activitats relacionades amb l'exposició per donar a conèixer millor aquest tema. Per exemple, a la conferència que va fer l'exlibrista Miquel Bohigas vam saber que en un moment en què que la gairebé totalitat dels llibres ja no són cosits i són edicions de butxaca, encara hi ha qui dissenya, crea, utilitza, col·lecciona i valora els ex-libris. Ell n'és un exemple. Els exposats pertanyen al Modernisme i al Noucentisme. Entre els artistes exposats, hi ha Alexandre de Riquer, Josep Triadó o Joaquim Renart. És fàcil de reconèixer-ne l'estètica; l'estil i motius d'aquella època han deixat pas ara a uns de nous, ja que el llenguatge visual i gràfic ha canviat al pas de la societat. Normalment entre allò representat en un ex-libris hi ha algun signe d'identitat de la persona que en farà ús i simbolitza la seva estimació pels llibres. Actualment la impressió gràfica dels ex-libris conviu amb l'edició digital. El seu significat continua sent el mateix; l'únic que hi canvia és el format. El llibre digital també pot ser identificat pel seu propietari amb un ex-libris digital. Sigui d'una o altra forma, cal entendre-hi que el valor artístic es manté. D'aquí que hi hagi persones que els col·leccionin i en gaudeixin.

La vergonya del petó

MARIA DE SALA LLEAL. vilablareix.

El petó de la vergonya o la vergonya del petó. I tant és una cosa com l'altra; la qüestió és el petó, l'important és la vergonya aliena, el sentiment de rebuig o de menyspreu. Ara tothom parla del petó de Pablo Iglesias i el seu amic al congrés. Dos homes que es retroben, es feliciten, amb tot el sentiment a flor de pell, pel que han aconseguit, per ser allà, on segurament han somiat ser durant molt de temps; i l'emoció que els embarga els porta a una sincera abraçada, i a un no premeditat, ni fingit, petó als llavis. I què?

I la cara que es volteja de la «diputada» asseguda al darrere seu....

Les mirades que es creuen, els somriures que s'amaguen, la vergonya aliena. Quina vergonya!!!

Deixant a part de si m'agraden les polítiques o les formes de ser o pensar d'aquests senyors, m'agrada la forma que han tingut de mostrar tan naturalment els seus sentiments. Vergonya aliena és el que haurien de sentir ells mateixos, aquesta senyora diputada que gira la cara, o aquell altre que somriu dissimulant, que veiem discutint a crits, entre insults, despropòsits, i altres adjectius inqualificables, de persones, que teòricament, paguem entre tots nosaltres, perquè ens representin, ens governin amb seny, es reuneixin, parlin, i ens portin cap a solucionar els problemes que dia a dia ens angoixen a tots.

Vergonya en fan ells, i molta!!!

I com a càstig, jo els faria fer-se petons als llavis fins a caure rendits...

Cartes de sant Joan Pau II

GUADALUPE CAIRETA. girona.

Sembla ser que la BBC ha revelat les cartes que Karol Wojtyla va escriure a una filòsofa amiga seva. La

descriuen com la seva «discreta i íntima amiga». Tinc 17 anys i malgrat que no recordo aquest Papa durant el seu pontificat perquè era petita, m'he documentat molt sobre ell fins al punt que li tinc moltíssima devoció. Penso que és un gran exemple a seguir: molt proper als joves, sempre alegre, amb esperit de servei i tot el que es pot esperar d'una persona santa. És per aquest motiu que em va decebre trobar el seu nom a la portada parlant d'un tema inespectrat. Amb la quantitat de coses que podrien donar-se a conèixer de sant Joan Pau II en lloc de desvirtuar la seva santedat, s'han rebaixat a un tema «que atrau». Últimament sembla que estigui de moda això de manipular informació, jugar amb el llenguatge i fer creure a la gent coses que no són per tal de generar dubtes. Però clar, ja entenc com funcionem. Si comencem a dir que va ser un puntal per a l'Església, una persona totalment entregada als altres i un gran representant de Crist a la Terra,... la notícia ja no seria atractiva. En no generar polèmica, ja no tindria gràcia. Cert, cert, no recordava que ens movem d'aquesta manera. No paro de pensar en les persones que no han tingut la possibilitat de conèixer aquest personatge i quin greu que per culpa d'un article tan superficial, es quedin amb una idea errònia d'un dels millors Papes de la història.

Proposo que tots els jubilats fem vaga
joan enric carreras mercader.
belcaire d'empordà.

Segur que pensareu «¿què diu aquest ara?». Doncs sí, proposo trobar-nos a Girona i fer una vaga per reivindicar el que sigui i tallar el trànsit de la Capital, personalment em recordaria els vells temps quan l'11 de setembre fèiem correr els «grisos». Avui he llegit que els nostres estudiants n'han fet una i s'ho han passat bomba, i com que segur que tenien les seves raons, doncs vinga, pintades, tocar els «dallonses» als conductors, contra el capitalisme (?), sí, ho heu sentit bé, contra el capitalisme he llegit al Diari de Girona. Quan jo era jove només podien ser estudiants els fills del «capitalista», els altres vam anar a fer això que avui ningú vol fer, «aprenent», però bé els d'ara ja fan be d'anar contra el capitalisme, ells fan les vagues els dïjous i totes les seves festetes també, concerts, sortides, sopars, etc. per què?, doncs perquè el divendres van a casa a portar la roba bruta, i surten amb els més propers, els dissabtes discoteca, i els diumenges dormir fins a les tantes, hi estic totalment d'acord que protestin sobretot contra el «capitalisme» que els permet tenir un telèfon d'última generació, alguns fins i tot poder viure en pisos compartits fins que acabin la carrera, després a casa altra vegada, alguns potser saben que en els 60 hi van haver els hippies que portaven la contrària a tot i vivien sense fotre brot perquè alguns les seves famílies els posaven al banc «la paga», res els agradava, però viatjaven en avió, vaixell o el que sigui, no anaven nedant fins a Eivissa o a l'illa de White.

Amics jubilats, ens queda molt per aprendre dels nostres joves, i ara que encara podem, ens trobem un dïjous i la fotem grossa, ens podem queixar de tantes coses, si ens deixen seient als transports públics, i no et diuen ni bon dia, però és clar, som una colla de vells.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/03/06/cartes/771175.html?utm_source=rss